

Støt POV - og få Stefan Zweigs *'Stjerne- stunder'*

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag e-bøger, invitationer til POV Talks, medlemsbrev m.m.

Turbine

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

pov. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Menu

Little Joe: Fra genial til tåkrummende ringe

Publiceret 10/07/2020 i Kultur/Film
af **Frederik Bojer Bové**

FILM // ANMELDELSE – Skynd dig ind og se denne usammenhængende og ikke ret vellykkede pseudo-gyser. Det er sjældent at se en film, der på nogle områder er årets hidtil bedste, men samtidig kan være tåkrummende ringe.

Det er farligt at eksperimentere. Man ved per definition ikke, hvad der skal ske. Måske man skaber noget helt nyt og inspirerende. Måske det går ekstremt galt. Måske det bliver noget midt imellem?

Eksperimentet har sjældent fyldt så meget som i Jessica Hausners *Little Joe*. Den østrigske instruktør har lavet en film om et eksperiment, der måske slår fejl, med katastrofale følger. Og hun eksperimenterer også selv på alle leder og kanter, med soundtrack, med farvebrug, med skuespil. Resultatet er usammenhængende, med glimt af genialitet.

Farlige blomster

Alice er eksperimenterende planteavler og enlig mor. Hendes søn hedder Joe, hendes plante hedder Little Joe. Little Joe er en helt særlig plante, der er fremavlet med henblik på at skabe en helt speciel duft, der vil gøre dens ejere glade. Men det er farligt på den måde at eksperimentere med menneskers humør.

Langsomt får Alice en mistanke. Little Joes pollen gør ikke bare mennesker glade. Den ændrer deres personlighed på subtile måder. Efterhånden kan hun ikke genkende sin egen søn, han opfører sig ikke, som han plejer. Er det på grund af blomsten? Eller er det fordi han er teenager?

Uhyggen breder sig. Og det gør den dissonante musik også.

Tre æstetiske idéer

Åh den musik. *Little Joe* har årets bedste soundtrack, nærmest Morricone'sk i ånden. Musikken er skrevet af den japanske avantgarde-komponist Teiji Ito (1934-1987), der var gift med den amerikanske avantgarde-instruktør Maya Deren og lavede musik til hendes film. Musikken til *Little Joe* er dog hovedsagligt taget fra balletten *Watermill*.

Det er forbløffende musik. Dissonante japanske instrumenter blandes op med hundebjæf og decideret støj. Det er ubegribeligt, at det virker, men det gør det. Det er den slags triumfer, man opnår, hvis man kaster sig ud på dybt vand og prøver noget helt nyt.

“

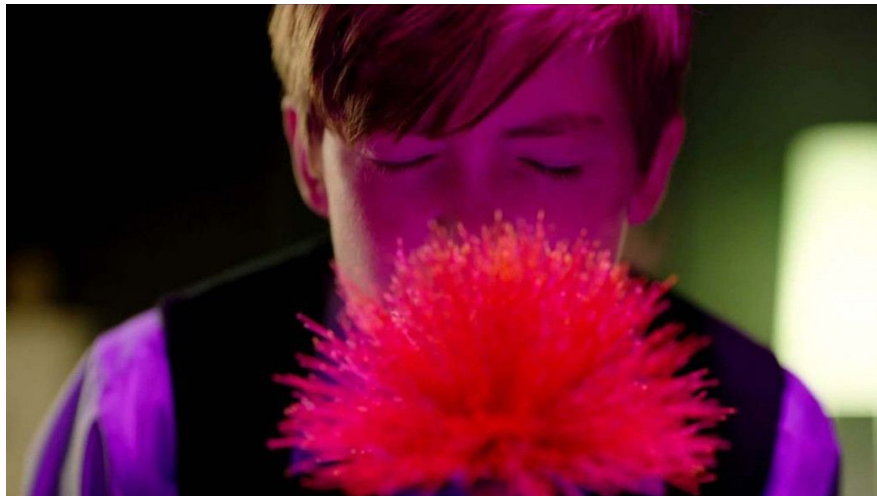
Tre æstetiske valg. Det ene er mesterligt. Det andet er nyskabende omend lidt mærkeligt. Det tredje er ved at ødelægge hele filmen.

Det samme kan næsten siges om farvelægningen. Åh den farvelægning. Pastelgrønne kitler står i kontrast til blomsternes mørke røde og blå farver. Joes lyserøde sneakers passer perfekt til den stol han sidder på, og Alices røde hår er en karakter i sig selv. Det ser vanvittigt ud, det er en fryd bare at sidde og kigge på farverne.

Men... Jeg forstår ikke, hvad pointen med det er? Jeg kan s,e det er nyt og anderledes, men jeg føler ikke rigtig noget, udover at det dælme er pænt. Hvorfor lever folk i de her farver, hvad skal det betyde? Det er også bare mærkeligt.

Og så er der skuespillet. Jessica Hausner anvender en helt særlig skuespilsteknik, minimalistisk, nærmest tonløs. Når det fungerer, som i mesterværket *Amour Fou*, skaber det en helt særlig stemning, en fornemmelse af, at karaktererne er på dybt vand og desperat forsøger at finde noget at knytte sig til. Emily Beecham, der spiller Alice, lader til at mestre den her form for skuespil, og vandt fortjent prisen som Bedste Skuespillerinde i Cannes sidste år.

“

Måske er det patriarkatet, som er det egentlige monster. Men det kunne nu også sagtens være blomsten.

Unge Kit Connor, bare 14 år gammel da *Little Joe* blev indspillet, spiller hele filmen, som om han ikke aner, hvad der foregår. Det er tåkrummende, det er pinligt, det er mest af alt bare synd for ham. Han er en erfaren børneskuespiller, gør rigtig mange ting rigtig godt, men

han kan simpelthen ikke det her. Det ødelægger hver eneste scene, han er med i, og han er altså en af filmens vigtigste personer.

Tre æstetiske valg, musik, farver, skuespil. Det ene er mesterligt. Det andet er nyskabende omend lidt mærkeligt. Det tredje er ved at ødelægge hele filmen. Suk.

Verden udenfor

Jessica Hausner er ellers en af mine yndlingsinstruktører. Hun har en helt særlig grundtematik, som hun udfolder som ingen andre. Det handler om, hvordan ting udefra påvirker det enkelte menneske. *Miraklet i Lourdes* omhandler en mirakuløs helbredelse, pludselig kan en lam kvinde gå. Er det Jomfru Maria eller er det placebo? I *Amour Fou* rammes en kvinde af en mystisk sygdom, eller måske er det hendes stressende liv, der har sat sig som noget psykosomatisk.

Det eminente ved Hausners film kommer af, hvordan hendes æstetik understreger hendes tematik. Hele miljøet i *Amour Fou* er så snævert, så betændt, at vi fuldstændig forstår, hvordan det kan gøre en kvinde syg. Hvert eneste æstetiske valg synes at understøtte de tematiske pointer, og det resulterer i film, man kan se dusinvis af gange, uden at det bliver kedeligt.

“

Kom nu, giv nu chancen til en ujævn film, der prøver noget helt nyt, og som har glimt af det geniale. Den gør et stort indtryk!

Tematikken er så klar som nogensinde i *Little Joe*. Et eller andet påvirker folk, så de begynder at opføre sig anderledes. Måske er det bare hormoner? Alice selv overvejer, om hun muligvis ser spøgelser, at hun støder Joe fra sig, fordi hun ikke tør indrømme overfor sig selv, at hun egentlig hellere vil være botaniker end enlig mor. I så fald er det – igen for Hausner – patriarkatet, som er det egentlige monster. Men det kunne nu også sagtens være blomsten.

Men hvis tematikken er klarere end før, så hænger det ikke på samme måde sammen med æstetikken, som det plejer. Jeg kan ikke se

Menu
sammenhængen mellem farvevalg og plot. Det virker bare som et eksperiment. Hvilket også har værdi.

Nogle gange hader jeg at give stjerner. Jeg kan ikke med min gode vilje lokke folk til at gå i biografen for at se den her film, uden at advare dem. Der er tåkrummende dårlige ting i. Den hænger ikke rigtig sammen. Men kom nu, giv nu chancen til en ujævn film, der prøver noget helt nyt, og som har glimt af det geniale. Den gør et stort indtryk! Bare også på negativ vis.

Little Joe

105 min

Øst for Paradis

Fotocredit: Øst for Paradis

Facebook kommentarer

0 kommentarer

Sortér efter

Ældste

Tilføj en kommentar ...

[Plugin til Facebook-kommentarer](#)

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser,
anmeldelser og essays i **POV Weekend** –
hver fredag morgen.

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at støtte vores arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her
→

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

FREDERIK BOJER BOVÉ

JESSICA HAUSNER

ØSTRIG

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE
INTERESSERET I FØLGENDE:

Frederik Bojer
Bové: Maryam –

Undtagelsen:
Kvinder på randen

Frederik Bojer
Bové: Wasp
Network –

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER
Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er
cand.mag. i Moderne Kultur og
Kulturformidling og BA i Historie. Han
blogger om film på kronoper.dk, er dansk
redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og
har været programlægger på Copenhagen
Architecture Festival.

Ugens overblik

POV WEEKEND samler hver fredag morgen ugens
væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og
essays i et skarpt ugebrev.

Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan
uforpligtende tilmelde dig her →

Emailadresse

Fornavn

Efternavn

